

Expedierile sunt scutite de taxe postale conform legii dela 23 Martie 1937. Monitorul Oficial No. 69.

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă“ 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

In jurul sfintei Scripturi

Ereticii cei mulți,—cari azi fac cereri și între Români,— spun cu toții, că învățătura lor o iau din sf. Scriptură sau din Biblie. Știm că în sf. Scriptură a Legii vechi se cuprind cărțile sfinte dinaintea de Domnul Hristos, începând cu cărțile lui Moise; iar în sfânta Scriptură a Legii nouă se cuprind cele patru Evanghelii, Faptele Apostolilor, Scrierile Apostolilor și Apocalipsa. Ereticii, adică cei ce s'au rătăcit dela credința cea adevărată, se apără mai ales cu locuri din Legea nouă, rău înțelese, dar se folosesc și de locuri din Scriptura Legii vechi, mai ales de Psalmi și Prooroci.

Învățătura Mântuitorului a fost una singură, nu mai multe, pentru că adevărul nu poate fi mai de multe feluri. Și evangheliștii și apostolii de asemenea n'au vestit și n'au lăsat în cărțile cele sfinte decât numai o învățatură, un adevăr. Sf. Pavel spune într'un loc, că dacă el însuși sau ingeri din cer ar învăța altfel decum i-a învățat el, Pavel, —întâia oară,— să fie anatemă.

Mântuitorul s'a rugat Părintelui ceresc ca să-i țină pe creștini „una“, după cum și Dumnezeu unul este. În mărturisirea credinței spunem cu toții, că credem într'o singură Biserică. Domnul a vorbit de „o turmă și un păstor“.

Adevărul dar rămâne acesta: Învățătura creștinească una este.

Cum vin deci ereticii zilelor noastre, sectele nenumărate, să spună că ele scot învățătura lor din sf. Scriptură? Fiind aceasta una, adevărată aceeași, ar trebui să fie și învățătura ce se scoate din ea, tot una și aceeași.

Biserica cea adevărată a lui Hristos așa a făcut și face: una și aceeași învățatură a propovăduit, dela mântuire până azi.

Ereticii aduc multe învățături greșite, adeseori prostești și ducătoare la pieire, pornind dela sf. Scriptură cum îi taie pe ei capul, cum li-se pare lor că-i bine. Și după mintea fiecăruia, pe unul îl taie capul într'un fel, pe altul într'alt fel.

Dar sf. Scriptură nu ne este dată să ne batem joc de ea și fiecare s'o talmăcească după capul lui. Sf. Scriptură e dată în paza Bisericii, să o păzească și să o propovăduiască oamenilor. Hristos a făgăduit să fie în veci cu Biserica, pentru ca

(continuare în pag. 2-a)

DUMINECA U-a DUPĂ RUSALII

MÂNTUIREA

Dragostea, pe care a arătat-o Dumnezeu, față de om — l-a făcut după chipul și asemănarea Lui — a fost și este fără de margine.

După săvârșirea primului păcat, strămoșii noștri au fost scoși din rai. Dar iubirea Lui nu i-a părăsit. Le-a făgăduit că le va trimite un Mântuitor, care să scape omenirea din robia păcatului; fiind căzut în urma îndemnurilor diavolului.

Făgăduiala a fost făcută. Domnul ne-a trimis pe Fiul său. Ce Mântuitor bun, Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu.

El a îmbrăcat haina trupului nostru și în modul acesta a început să colinde lumea învățând și vindecând pe cei căzuți în boli grele, întărind pe cei slabi și înduioșând inimile împietrite.

Odată mergând prin ținutul Gherghesenilor L-au întâmpinat doi oameni; pe care diavolul a pus stăpânire nu numai pe sufletele lor ci și pe trup. Erau munciți cumplit de satana, carei-a făcut să nu mai semene cu oamenii ci cu niște fiare sălbatice. Erau grozavi la vedere. Lui Isus i s'a făcut milă. Mântuirea sărmanilor îndrăciți era lângă ei.

Isus deaceia a venit printre noi, pentru a salva sufletele cele căzute în ghiarele satanei. Pentru a aduce la turmă pe umerii săi, oile celea rătăcite. Și aici avea două.

Isus a poruncit diavolilor să iasă din ei și să între într'o turmă de porci care păștia liniștită în apropiere pe malul mării.

Aceasta făcându-se toată turma sări în mare și se îneacă.

Isus știa ce avea să se întâmple; totuși a vrut să le arate celor de față că diavolul pe cine a pus stăpânire îl duce la moarte. Dar nu numai trupul ci și sufletul cuprins de diavol se aruncă în valurile întuneoase ale morții sufletești și se îneacă.

Să ne rugăm deci lui Isus ca să gonească puterea diavolească din sufletele noastre. Să nu iubim mai mult bunurile lumii trecătoare ca și Gherghesenii care au prețuit mai mult turma de porci decât sufletele fraților lor și prin urmare au rugat pe Isus să iasă de pe hotarul lor.

Să fim recunoscători Domnului pentru binefacerile ce ni-le împărtășește. Să nu facem ca Domnul se părăsească hotarele sufletelor noastre; căci rămânând Isus în ele, diavolul nu-și va putea face cuib înăuntrul lor și astfel vor fi pururea vii. Tovărășia lui Isus să o căutăm căci la El e **Mântuirea**.

G. BOTARLĂ

Miezul vieții

E miezul verii, vreme de muncă fără preget din zori și până în noapte. Cine nu muncește în acest timp nu-i vrednic să trăiască. E timpul de muncă grea și încordată. Dar aceasta are și ea mângăerea ei, căci omul acum începe să-și vadă rodul muncii sale.

Iată așa e și cu vieța omului, la amiaza vieții! E vremea de muncă încordată. Rodele, atât cele trupesti cât și ale sufletului, încep să se ivească din ogorul trudniciei. Dar omul să nu se oprească aici căci mai este încă mult până vine inserarea.

Dorul de cer este topit de căldura celor lumești când soarele călătoriei stă în crucea cerului vieții.

Unii vreau să ajungă bogăți cu hambare pline de bucate, alții vreau să se ridice peste semenii lor ca să le poruncească. Omul prins în vârtejul de ameazi, uită că aici pe pământ n'are loc stătător, uită că e un biet drumeț în urma căruia vor rămânea toate. El uită că se apropie vremea secerișului vieții sale, când va trebui să dea roadele ei. Amar îi va fi dacă uită că bogăția lumii trece ca o umbră și dacă v'a lăsa să treacă anii fără fapte bune.

Judecata de apoi, îl va găsi cu mâinile goale.

G. BRUMA

Prin lacrimi la bucurie

Ce s'ar alege de noi, dacă n'am fi și părtașii amărăciunilor? Cum am fi, când am avea numai zile bune?

Așa se întreba într'o vreme înțeleapta noastră regină Elisabeta, care alături de regele Carol, zace acum în mormântul din mănăstirea dela Curtea de Argeș. Și negreșit că mulți, citind întrebările de mai sus, se vor mira foarte. Căci destul de numeroși sunt aceia, cari la re-

pezală judecând, se grăbesc să creadă că numai bine s'ar alege de noi, că numai spre îndulcirea vieții ne-ar fi,—dacă pururea ne-am vedea scutiți de bântuiala amărăciunilor.

Și totuși, cine, judecând cât de puțin, nu e în stare să priceapă, că dreptate are cugetătorul, care ne spune: Răul ne este trebuincios. El își are ca și binele adâncul său izvor, în firea lucrurilor. Unul n'ar

putea fără celalalt. Noi nu suntem fericiți, decât pentru că suntem și nenorociți.

Înțelegeți?

Noi nu am putea simți cât de dulce este binele, dacă nu am avea și prilejul de a mușca și din amărăciunea răului. Cu alte cuvinte, răul ar fi merit să bântue prin lume, și pentru a-l ajuta pe om ca să poată să facă deosebire între dulceața binelui și amarul răului. Pe scurt, omul dacă nu s'ar împiedica și de nenorociri, nu

În jurul sfintei Scriptură

(continuare din pag. 1)

ea să nu poată rătăci dela adevăr, așa dar și dela tălcuirea și, Scripturi.

Pentru aceea, dela Hristos și până azi, toți cari nu ascultă de Biserica, nu pot decât să rătăcească; se schimbă în „păgâni și vameși”: „Cel ce nu ascultă de Biserica, să-ți fie ție ca un păgân și vameș”. Pentru aceea, cei mai mulți dintre eretici ajung, luându-se după capul lor, la învățături curat păgânești, cum auzim atâtea azi.

Datoria bunului creștin e să nu facă de loc casă cu „păgânii și vameșii” zilelor noastre.

ION AGĂRBICEANU

FLORI CREȘTINE

Cei doi frați

Erau doi frați buni, de tată și de mamă, — dar numai unul din ei cunoștea pe Dumnezeu. Celalalt, zicea că el n'are nevoie de Dumnezeu.

Și într-o zi, fratele credincios a mers la cel necredincios și i-a zis rugându-l:

— „Frate îmi trebuie un sac de grâu, să fac pâine la copii, —dă-mi tu,—și, la vreme, ți-l voi întoarce îndărăt cu asupră măsură..”

Fratele cel necredincios i-a răspuns:

— „Nu pot să-ți dau, că-mi trebuie și mie..”

Celalalt i-a zis:

— „Dar bine știu că tu ai mulți saci în hambarul tău. Am văzut când i-ai dus dela câmp.. Dă-mi așa dar și mie unul, că mare nevoie am..”

Fratele i-a răspuns:

— „Am,—nu zic; da-mi trebuie toți, că nu pot eu și ce fel de vreme va veni. Cu dragă inimă ți-aș da, dar nu pot..”

Și fratele a plecat întristat că nu are grâu, dar mai vartos că n'a putut pătrunde la inima fratelui său.

Fără să vrea—și nevăzut—la vorbirea lor fusese față și un vecin,—sărac, plin de nevoi, dar cu setoasă credință în Dumnezeu.

Aflând de necazul omului credincios și-a zis cu grabire în duhul său:

— „Am doi saci cu grâu. Îl voi da unul—și mare-i Dumnezeu, n'are să mă lase la nevoie.” Și după ce alăsat să cadă noaptea, a mers în chilerul său — și luând în spinare un sac cu grâu, a pornit spre casa „fraelui” său în Domnul.

Mergea și nu simțeanici o greutate, de parcă ar fi dus un sac cu puf.

Ajunse la casa „fratelui” său, lăsă sacul jos și, în taină, l-a chemat pe el la poartă;

— „Iertare îți cer frate—și te rog să nu-mi iai în nume de rău. Fără să vreau am auzit vorbirea ta cu fratele tău și m'am mâhnit... Iată, frate, ți-am adus eu sacul cu grâu de care

ai nevoie. Ia-l și nu te supăra... Ia-l—și-ai să mi-l dai înapoi când vei putea,—sau niciodată... Ți-l dau în numele Domnului, —și El ne va purta de grijă la toți..”

Și amândoi s'au îmbrățișat acolo, la poartă, ca doi frați buni ce erau, în Domnul Isus.

Și tot în clipa aceea, vecinul cel credincios, a uitat că a dat sacul cu grâu.

Cuprins a fost însă de uimire când în vara viitoare toată țarina a făcut grâu puțin, numai a lui a rodit de cinci ori mai mult ca a celorlalți.

Pe urmă, simțind în toate mâna lui Dumnezeu, i-a adus slavă și smerenie.

AL. LASCAROV-MOLDOVANU

Medicul trebuie să fie profund religios

Reflexii de

OD. APOȘTOL

Bolnavii aleargă pentru ușurarea suferințelor lor trupești și sufletești la medici cu faimă mare. Este și natural aceasta. Dacă însă acel medic, fie el chiar profesor sau învățat, „burduf de carte” este cunoscut ca un om nepătruns de învățăturile sublime ale creștinismului adică este: *necredincios, nemilos, egoist, crud, brutal, iubitor de arginți, consideră* pe aproapele său suferind numai ca un caz banal clinic sau caz rar de publicat, mai ales în revistele streine; *mândru, plictisit* că nu i se dă pace să facă „studii înalte” și „cercetări de știință medicală înaltă” sau să-și scrie cartea care să-l facă membru cutării Academiei, sau societăți streine, este ocolit.

Se duce bolnavul odată la el, dar apoi îl ocolește și sfătuiește și pe alții să-l ocolească.

Și aceasta e natural, căci factorul de căpetenie care face legătură între un medic și un bolnav este *încrederea*.

Nu poți să ai încredere ni-

ciodată și în nici o împrejurare, într-un medic necredincios. Sfaturile lui sunt lipsite de temei, sunt adesea grăbite sau de neaplicat, nepractice.

Ele nu sunt aplicate de bolnav decât parțial sau de loc. Și ce este mai trist, numai revine la medic, ca să vadă evoluția boalei și pierzând încrederea în medic, nu mai consultă pe alții. Un medic necredincios, după părerea noastră nu-i de folos societății, națiunii și umanității, oricât șgomot sar face în jurul numelui și savantlăcului său.

Psihicul și intelectul său este alterat. Este vanitos și vanitatea este diavolească, căci întunecă totdeauna rațiunea.

Nu demult am auzit pe un confrate acuzând pe un altul de „manie religioasă”, iar pe altul de „ateu”. Acuzări de acestea pleacă totdeauna de la unul care se pare a nu fi chiar, chiar, „sănătos la cap”.

Medicii care fac paradă de ateism (ateism după părerea

noastră nu există) o fac din prostie sau din deranjament de creeri.

Medicii care fac paradă de religiositate sunt tarisei. Și unii și alții nu sunt medici buni. Specialiștii moderni în știința *jidovească* botezată „*psihanaliză sistem Freud*”, sunt de foarte multe ori — după părerea noastră, dăunători societății. O altă armă diavolească întrebuintată de jidovime contra creștinismului.

Aceasta v'o spune un medic care a studiat și această „*ramură modernă a medicinei*.(?!)

Adevărata știință și creștinismul sunt două surori gemene, care despărțite fiind într'un fel, mor amândouă fără întârziere.

Cu cât știința — fie ea chiar medicală, e mai religioasă, cu atât ea prosperează mai mult și mai repede.

Cu cât religia se întemeiază mai mult pe adâncimea și tăria științifică, cu atât ea înflorește. Operile mari săvârșite de filosofi și de savanți nu au fost atât fructul inteligenței lor, cât au fost al direcții date acelei inteligențe de către un spirit cu desăvârșire religios. (H. Spencer). Adevărul nu s'a arătat atât perspicacității logice, cât s'a arătat răbdării, dragostei, sincerității și devotamentului lor.

Are mare dreptate marele filosof educator englez H. Spencer, să sublinieze:

„*Nereligioasă nu-i știința, ci părăsirea ei.*”

Dr. Od. Apostol

VORBE ÎNTELEPTE

Cel mai slab om este acela, care nu poate ținea un secret.

Cel mai tare este acela, care știe să-și stăpânească mânia.

Cel mai răbdător este acela, care știe să-și ascundă supărarea.

Cel mai bogat este acela, care știe să se mulțumească cu cât are.

ar putea nicidecum prețui fericirea.

Căci, se pare că este cam lenevoasă firea omului. Îi trebuie adică îmbolduri, pentru ea să nu ajungă să treacă nepăsător pe lângă sumedenia de prilejuri de mulțumire, pe care la tot ceasul Cel de sus din belșug i le seamănă în cale. Așa, de pildă, câți dintre oameni se mai minunează și se socotesc fericiți, numai pentru că le este zilnic dat să se răsețe la lumină și la căldura soarelui?

Dar nu numai ca să ne înlesnească să prețuim clipele de fericire, ne este de neapărat trebuință suferința. Ea mai este încă și vrednică să lucreze cu

mult folos asupra sufletului nostru, inmuindu-l și povățuindu-l în spre blândețe și bunătate. Și spun aceasta, pentru că bine știut este, că îndeobște sunt mult mai blajini și mai îngăduitori oamenii, cari în vieță au înfruntat multe suferințe. Drept aceea se poate spune, că îndurând cât mai multe suferințe, omul nu face altceva, decât învață mereu în școala, unde se pregătește pentru a ști să semene în lume numai blândețea și bunătatea. Și într'adevăr, că anevoe se poate înduioșa la gemetele unui bolnav, cel care nu știe ce este boala. Oricum însă,—neîndoios este, că mult mai semeți, mai țan-

toși mai nemilostivi sunt îndeobște, cei ce n'au învățat deloc la școala suferinței.

Dar nu e numai atât.

Cine nu și-a muiat pâinea cu lacrimi, cine n'a petrecut nopți pline de grijă, plângând în patul său,—acela nu va cunoaște, puteri cerești! Așa a scris pe vremuri un vestit gânditor, ridicând în slava Cerului binefăcătoarea înrăurire a suferinții. Și nu știu cine ar putea să spună, că nu este îngămădit un adânc adevăr în aceste cuvinte.

Acum 9-10 ani, cu prilejul războiului, unii dintre ofițerii și ostașii noștri căzând prinși în mâinile dușmanului, au fost

duși și ținuți în Germania. Acolo au avut de îndurat multe și suferințe și trupește. Dar mai ales au avut ei de suferit după urma cumplitei lipse de hrană. Aproape că ajunseră muritori de foame. Desnădejdea le era nu se poate mai mare.

Ei bine — tocmai atunci și acolo acești ai noștri ostași, aflați în grea robie, s'au simțit mai aproape, tot mai aproape de Cel de sus. Tocmai atunci și acolo ei, ajungând în sfârșit să cunoască puterile cerești, au putut să guste cu nesaț din dulceața mângăerilor, pe care numai credința în Dumnezeu ni le pune oricând și oriund la îndemână.

13.

12 ani în ghiarele adventismului
de IOAN FLOREA
fost misionar adventist

Alte dezvinovățiri și din nou la jaf

(Dela 22 Martie 1843 până la 21 Martie 1844)

Cu cuvintele lor amăgitoare vă vor vâna pe voi (II Petru 2,3).

Fiindcă în 21 Martie 1843, Isus Hristos n'a venit, iar poporul fiind descurajat, conducătorii răătăcirii au anunțat poporul că au greșit socotelile, dar Isus Hristos va veni cu siguranță în anul viitor în aceeași zi adică în 21 Martie 1844.

Prorocii mincinoși prin cuvintele lor amăgitoare, viclene, vânează, prind și țin în cursele lor sufletele oamenilor slabi în credință, cu mult mai multă dibăcie decât păsările, păsările. *Ochii lor sunt plini de proacurvie și nesațioși de păcat; ei amăgesc sufletele cele nestatornice; inima lor e deprinsă la lăcomie și sunt fiii blestemului. Părăsind calea cea dreaptă au răătăcit și au apucat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata nedreptății. Aceștia sunt izvoară fără de apă, nori cari se poartă de vifor, cărora ceața întinericului în veac li se păzește.* (1) Aceștia sunt amăgitori, cari făgăduesc și nu dau ca și norii, cari tot umblând pe sus nu aduc ploi roditoare, ci furtună cu potop de trăsnete, ce fac omului multă pagubă (1) II Petru 2,14-15,17).

Prorocii mincinoși sunt un neam ai căror dinți sunt ca săbiile și ai căror colți sunt cuțite, ca să mânânce pe cei sărmani de pe pământ, și pe cei săraci dintre oameni (1). Așa au fost și așa au făcut jidanul Joseph Wolff, William Miller și tovarășii lor. Ei au mințit, înșelat, jefuit, descurajat pe cele 50.000 persoane; au ofenzat pe Dumnezeu zicând că El e vinovat pentru că n'a venit Domnul Hristos la 21 Martie 1843; apoi au început în chip viclean să lege și să vindece ranele sufletelor prinse și îmbolnăvite de ei. Deaceea Domnul Hristos le zice astfel: *Voi aveți pe diavolul de tată, și țineți să faceți poftele tatălui vostru.* (1) Pildele 30,14. (2). Ioan 8,44.

Sfânta Scriptură ne mărturisește numai despre un singur Dumnezeu adevărat și îl descrie astfel: *Trei sunt cari mărturisesc—în cer: Tatăl, Cuvântul [Hristos] și sfântul Spirit, și aceștia trei sunt unul* (1). Iar Domnul Hristos zice: *Eu și Tatăl suntem una.* [2] *Tatăl iubeste pe Fiul și-i arată toate câte face El* (3). Așadar Dumnezeu Creștinilor este Preasfânta

Treime, una în fire și nedespătită. El este *Dumnezeu iubitor de oameni, milostiv, îndelung răbdător, plin de îndurare și de dreptate, care păzește adevărul și arată milă la mii de neamuri; care iartă vina și răzvrătirea și păcatul, dar nu lasă nepedepsit pe cel ce păcătuiește și nu le părăsește* 4 [1] I Ioan 5,7 (2) Ioan 10,30. (3) Ioan 5,20. 4 Eșirea [34,6-7 și Pildele 28 13].

Să ascultăm acum dacă și prorocii sectarilor au un astfel de Dumnezeu. Iată cu ce hula și cuvinte criminale vorbește prorocița mincinoasă E. G. White, ca să poată ținea și prinde mai departe pe oameni în ghiarele prorocilor mincinoși. „Timpul așteptat [21 Martie 1843] a trecut și Hristos n'a venit pentru a-și lua poporul” 1. „Acei cari în așteptare veselă priveau spre întâmpinarea Mântuitorului lor au fost intristați și descurajați” 2. „Isus și celele cerești priveau cu compătimire și iubire asupra acelor, cari doreau să vadă pe acel pe care îl iubea sufletul lor”. „Ingerii îi umbreau, pentru a-i sprijini în ciasul cercării” 4. Dar intenția lui Dumnezeu era, de a pune pe poporul Său la încercare. Măna Sa acoperea această greșală 5. 1 Marea luptă 442 II. 2 Experiențe și Viziuni 135 IV. 3 Idem 136 I. 4 Idem 136 I. 2 Marea luptă 442 I.

Prin urmare, dovezile sunt foarte puternice și clare, că tatăl, fiul și spiritul despre cari adventiștii în frunte cu prorocii lor accentuează cu atâta vâlfă, nu sunt adevăratele persoane, a totștiutoare, și nedespărtibile una de alta, adică nu e „Preasfânta Treime”, ci aceștia sunt diavoli în frunte cu luceafărul lor satana îmbrăcat în chip de inger al luminii, pe care Dumnezeu l-a aruncat din cer, jos. 1 Isaia 45,9.

Dovada cea mai clară e că dumnezeul întreit al adventiștilor și al tuturor sectarilor lucrează independent de celelalte două fețe egale în drept, putere și înțelepciune, precum și de ingerii lui.

Adventiștii susțin în chip morțos că dumnezeul lor a intenționat să-i ducă în eroare la 21 Martie 1843, fără ca hristosul lora să știe ceva despre aceasta. Sigur. Se vede foarte clar, că ei nu au un Hristos de o ființă cu Tatăl și cu Spiritul sfânt.

Deaceea prorocița mincinoasă E. G. White, duce în eroare mai departe pe oameni și zice: „Sufletele credincioase, cari se înșelaseră, și nu știau de ce Domnul lor n'a venit, n'au fost lăsate în întunec” 1. Așadar ea susține că nu Wolff și cu Miller sunt vinovați, ci sufletele cari s'au lăsat înșelați de ei. 1 Experiențe și Viziuni 136 I.

Mai departe, zice ea: „Ei — adventiștii — au fost conduși iarăși la Bibliile lor, pentru a cerceta perioadele profetice” 1. Sigur. Și de aceea au greșit nenorocii adventiști, pentru că ei au cercetat bibliile, lor și nu Biblia (Scriptura) lui Dumnezeu. Nicăiri în Biblie, Scriptură, nu este scris că Biblia este a omului, ci profetul Moise scrie, că „Scriptura, Biblia, este Scriptura lui Dumnezeu” 2. și nu a oamenilor cum susține cu îngâmfare E. G. White. 1 Experiențe și viziuni 136 I. 2 Eșirea 32,16.

După ce adventiștii au cercetat bibliile lor, la 23 Martie 1843 — zice E. G. White — „măna Domnului fu dată la o parte de pe cifre și greala fu descoperită” 1. „Lumina strălucea din cuvântul lui Dumnezeu asupra poziției lor și ei descoperiră un timp de întârziere — și chiar dacă viziunea ar întârzi aștepta-o” 2. Unul dintre aceștia, dintre adventiști, zicea: „Calculul vostru cu privire la perioadele profetice este exact” 3. Dar, motivul pentru această greșală este următorul: În vechime anii nu se începeau ca acuma în mijlocul iernii ci cu prima lună după echinocliul de primăvară când noaptea e depozitivă de lungă ca și ziua adică la 21 Martie. Deoarece perioada celor 2300 zile începu într'un an socotit după metodele antice, vechi, fu considerat ca necesar, de a socoti după aceeași metodă până la sfârșit. De aceea anul 1843 fu socotit ca sfârșindu-se primăvara, iar iar nu iarna” 4. „Ei văzură că perioadele profetice se întindea până la 1844 și că aceeaș dovadă, pe care ei o susținuseră pentru a arăta că perioadele profetice s'ar încheia în anul 1843, tot aceeaș dovedea că ele se sfârșesc în 1844” 5. 1 Experiențe și viziuni 136 I. 2 Idem 136 I. 3 Marea luptă 442 I. 4 Idem 795 II. 5 Experiențe și viziuni 136 I.

Iată un hârb dintre toate hârburile, E. G. White, se ceartă cu Făcătorul său. 1 Ea acuză pe Dumnezeu și metodele de socoteală antică, iar pe tovarășii ei mincinoși îi scoate curați. Curați însă îi poate numai în fața oamenilor, dar în fața sfintei Scripturi și a lui Dumnezeu sunt c i mai murdari oameni. 1 Isaia 45,9.

Și acestea, nu numai de mine au fost văzute și simțite. Ele mi-au fost încă întărite și de un cucernic preot, care găsindu-se într'un lagăr de prizoneri, unde strâmtoarea era cu adevărat cumplită, mi-a mărturisit, că de când este preot, nu a avut la slujbele religioase drept credincioși mai evlavioși, mai smeriți și mai apropiați de Dumnezeu, ca cei aflați pe atunci în robie și în graa suferință. Ba încă, spre mai multă dovadă, acest cucernic preot mi-a arătat și o Evanghelie slavonă, aflată în lagăr,—pe care în scris, feluriși ofițeri români au așternut cu un neobișnuit avânt și cu o nespusă smerenie

gânduri de umilită închinare și de adâncă sfială și credință către Dumnezeu

Mă întreb acum: Câți dintre acești ofițeri astăzi, când suferința și primejdia de atunci nu le mai stau deasupra capului, —câți citindu-și scrisul din robie, nu s'ar mira, că au putut fi ei cândva atât de smeriți și de pătrunși de o atât de sfântă evlavie?

La soare,—scria regina Elisabeta—nu ne gândim, că el lucrează și ne încălzește,—când el ne coace semănăturile; și nici de Dumnezeu nu ne aducem aminte, când vieța ni se strecoară în tihnă și în liniște. La soare ne gândim, când ni

s'a ascuns și când nu-l mai vedem,—precum și pe Dumnezeu îl chemăm și ne rugăm Lui atunci când ni se pare, că El și-a întors fața sa dela noi. Dar nu e numai atât. Căci, dacă vrem să judecăm pe îndelete și în adânc,—trebuie să mărturisim, că suferința are nu numai menirea de a ne feri să cădem în cele mai grele răătăcirii. Vreau cu alte cuvinte să spun, că și prin ea însăși, suferința își are farmecul și dulceața ei.

Are farmec și dulceața suferința?

Cam ciudat, nu-i așa? Foarte ciudat,—și totuși,—căutând să citim cu deamănuntul în sufle-

Către sf. Tereza

O, mică floare din Carmel
Ascultă ruga mea
Ajută-mă ca în iubire
Să merg pe urma ta.

O, tu sfântă de iubire
Plină inima ta
Și credința o'nsotește
În toată vieța ta.

În suferințe ai trăit
Și totuși surâdeai
Și crucea răstignitului
În brațe o strângeai.

În oara ta de agonie
De maica-i întreat
De e destulă suferința
Pe care ai purtat.

Și surâzând îngerește
Ochii ți-ai închis
Și prin suferință sfântă
Tu lumea ai învins.

Învăță-ne ca suferința
Cu drag să o primim
Și pe Isus Mântuitorul
Mereu noi să-L iubim.

Iar în ceasul morții noastre
Surâde-ne din cer
Și du sufletele noastre
În veșnice plăceri.

Rugăciune către stântul Anton de Padua

O prea slăvite sfinte Antoane, între toți sfinții lui Dumnezeu, tu ai fost înzestrat cu o putere deosebită de a ocroti și ajuta pe cei ce-și pun în tine nădejdea. Morții s'au sculat la porunca ta; cei orbi au căpătat lumina; celor năcăjiți de orice boală tu le-ai înapoiat sănătatea, și nimănui, dintre cei evlavioși către tine, tu n'ai tăgăduit mângăferea sprijinului tău.

Această grijă a ta față de nevoile oamenilor mă umple și pe mine de o încredere sfântă, cu care alerg la bunătatea ta, cerându-ți ajutor. Pentru dragostea ta arzătoare către Isus, care s'a odihnit în brațele tale sub chip de prunc ceresc, și pentru iubirea ta cea gingașă către Maria, Maica lui Isus, te rog arată ți puterea cea mare și mă ajută și pe mine. (De trei ori „Tatăl nostru”. „Născătoare”, și „Mărire Tatălui”).

Cu aprobarea celor în drep

tul nostru,—nu se poate să nu mărturisim, că dreptate are un mare învățat și cugetător, care ne pune sub ochi următoarea neobișnuită gândire: Se poate chiar ca plângând și ostenindu-ne din greu, să simțim mai multă plăcere, decât atunci, când rădem și când ne odihnim.

Oricum însă,—mai presus de îndoială este, că mai bine ne simțim și mai aproape de Dumnezeu ne atlam atunci, când îndurăm suferința, de cât atunci când pricinuim altora suferința.

Drumuri spre Fericire

M. MIHĂILEANU

PENTRU INIMA COPIILOR

Visul copilăriei

Dragi copilași, mă cuprinde dorul neînfrânt, de a sta cu voi de vorbă; nu prin scris ci aievea. Imi aduc aminte de copilăria mea ca de un vis fericit, un vis însă care a rămas viu în sufletul meu.

Imi aduc aminte de zbuguiala pe care o făceam în zilele frumoase de vară, alergând prin iarba moale a câmpurilor, după fluturașii ștregari cu aripele poleite.

Zilele copilăriei, în care eu și cu tovarășii mei de joacă, ne închipuiam că suntem oameni mari, cu amici și dușmani, în care făceam adevărate bătălii, cu învinși și învingători — mi-au rămas neșterse.

Frumoasă și plină de tarmec, cu râs și veselie, alergături și năzdrăvăni este copilăria.

Cât n'aș da, să mai fiu încodată copil? Dar nu se poate. Bătrânețea și-a aruncat cojocul pe umeri mei și apăsător sub greutatea lui, trăiesc doar cu visul.

Cât de fericit ași fi dacă cel puțin la chemarea mea, voi copii — suflete fericite — ați putea să vă adunați în jurul meu. Iar eu să vă spun mii de povești; să-mi descarc sufletul și prin fericirea care am citit-o pe fețele voastre să mai trăiesc încodată fericirea.

Dar nici asta nu se poate! Voi sunteți prea îndepărtați, prea resleți pe întinderea pământului și chemarea mea nu ajunge până la urechile voastre.

Mi-a mai rămas doar o singură mângâiere: de a vă scrie. Ași avea multe dar deocamdată să vă spun o mică întâmplare, din copilăria mea.

Când eram micuț, așa ca voi, într-o zi eram foarte fericit și alergam după tot felul de găze. Un bondar mare și leneș mă ispiti să alerg după dânsul. Eram așa de prins în această ispită încât nu vedeam în ce parte m'a alergat. Când m'am desmetecit eram într-o pădure. Nu știam drumul dar nu m'am supărat, căci mi-am adus aminte de niște cuvinte auzite dela preotul nostru. Aceste cuvinte erau: „Isus arată calea celor rătăciți”. Și într'adevăr el m'a condus căci în curând am eșit din pădure și am văzut satul meu.

Tot așa și voi, dragi copii când ispitele vă vor duce la rătăcire să vă îndreptați spre Isus și el vă va arăta calea. Iar dacă copilăria voastră v'a fi închinată Lui, când veți fi bătrâni ca mine, ea va fi cea mai mare fericire a voastră.

M. Moțu

STIRI

NENOROCIRE PESTE NENOROCIRE

În China, după groaznică revărsare a apelor, care au înecat sute de sate și mii de oameni, s'au abătut peste bieții chinezi altă nenorocire. Într'un orașel a izbucnit holera de care au murit mulți oameni. Nenorocirea mai grozavă e că la această boală încă nu s'a găsit leacul și foarte greu se poate împiedea.

VITEJIE SAU NEBUNIE?

Citind prin gazete că zilele trecute, preotul de lege anglicană Charles A. Roach, din Londra a sosit la Ploești călare pe bicicletă după un drum de trei săptămâni. A intrat în biserica de lege anglicană din Ploești să facă slujbă și apoi poate să o ia razna mai departe.

Ne întrebăm:

Oare ce fel de duh neastâmpărat poartă pe o seamă de oameni de nu-și pot afla nici când vr'un loc sau o treabă în lumea aceasta, ci umblă ca vânturile peste mări și țări, numai ca să fie de pomenire în atâtea gazete de sport, de cari azi e plină lumea, și să se facă pentru vitejia lor atâtea banchete să li se dea atâtea cupe de aur, daruri și subvenții de către atâtea societăți și oameni bogăți cari poate niciodată nu s'au gândit cu seriozitate că ce rost au ei pe pământ?

LEAC LA AMARUL VIETII

Acum într'o Dumineca, un medic din Chișinău s'a aruncat în valurile Prutului și s'a înecat. În repeșite rânduri el spunea pretenilor săi că vieța aceasta este foarte amară și nu o poate suferi. Nenorocitul de el, nu putea învăța înțelepciunea dela atâția bolnavi pe care îi vedea prin spital cu dorul de vieță, și dela atâția săraci cari îl rugau de un leu pentru pâine ca să poată trăi; și să înțeleagă că în vieța aceasta Dumnezeu n'a picurat pentru nimeni mai multă amărăciune decât e posibilă de înghițit. Nefericita ființă, bunul Dumnezeu știe dacă acuma nu

gustă din plin amărăciunea din cupa nesfârșită a veșniciei pentru că n'a vrut să guste picăturile cu medicină amară, cari Dumnezeu ni le-a dat tuturor în această vieță, direct pentru însănătoșirea noastră sufletească după sfârșitul zilelor de pe pământ, vindecați de ranele păcatului, să trăim în casa Tatălui din cer gustând din paharul mântuirii veșnice.

În ziua Dumineci când glasurele clopotelor de la Biserici chiamă toată suflarea omenească să se prezinte în fața Domnului care strigă fiecăruia *Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi ușura pe voi*, cu siguranță, dacă venea la Biserică cu credință și medicul de care scriu așa trist ziarele, nu ajungea unde a ajuns.

El socotea poate că va ajunge numai în Prut și că va bea numai câteva înghițituri de apă. O amăgire mare.

Departate de lumea aceasta a ajuns; mai departe decât adâncul Prutului; și poate că azi înghițește foc și nu apă, lipsindu-i chiar și picătura de apă care să-i răcorească văpaia suferinței cu mult mai lungă decât durata unei vieți pământești.

Frați creștini. Dacă doriți a vă îndulci amarul vieții, atunci nu vă aruncați în apă sau sub tren; nu vă dați foc în cap sau cuțit în inimă; nu beți otravă sau alceva, ci veniți în casa Domnului, spunându-i lui tot necazul vostru, și el vă va da mângâiere.

INTR'O SINGURĂ ZI S'AU INECAT 13 ORMENI FĂCÂND BAIE

Căldurile acestea mari au înpins toată lumea să se azvârle în apă. Dar lăcomia s'a dovedit și aci, ca și pretutindeni, aducătoare de nenorociri.

Într'o singură zi de călduri s'au înecat 13 oameni.

La Lugoj, 2 femei făcând baie în Timiș și fiind prinse de un vârtej s'au înecat.

La Timișoara un gardian dela poliția comunală, trecând canalul Bega a găsit pe mal o haină, o pereche de pantofi, o

cămașă și un pantolon. De bună seamă că aceste haine sunt ale unui om care nu știa să înoate și care s'a înecat.

Tot în Bega s'a înecat tânărul Ștefan Krubai, în vârstă de 19 ani.

În heleșteul comunei Runcu-Argeș s'a înecat elevul Emilian M. Mihăilescu. Corpul neînsuflețit a fost pescuit.

Prutul a cerut și el două suflete, în aceiași zi: săteanul George Vascan și copilul Dionisie Strișca. Aceștia făcând baie, au fost luați de ape și s'au înecat.

În Criș la locul numit Diguri s'au înecat doi tineri:

La Galați, lândă vadul Rascu s'au înecat doi frizeri. Corpurile lor n'au fost încă găsite.

S'au înecat la balta Zagna-Vădeni, de lângă Brăila, copii Costică Juga și Argentina Constantin.

Iată ce rod mănos a secerat moartea într'o singură zi. Mai multă grijă și oarecare cumpăt n'ar strica nici la baie.

A. G. R. U.

Asoc. Gen. a Românilor Uniți

COMITETUL CENTRAL CLUJ

Strada Nicolae Iorga 6-8

Nr. 127/1938

„Se aduce depe acum la cunoștința credincioșilor noștri că în anul acesta, Congresul General al „AGRU“-lui se va ținea la Cluj, după toate probabilitățile la sfârșitul lunii Octombrie ori la începutul lunii Noembrie. Având în vedere că acest Congres, trebuie să fie o manifestație vie a sentimentelor de credință față de biserica noastră și că, la pregătirea Congresului este nevoie de contribuția tuturor pentru a-i da un caracter cât mai impunător, mai grandios, rugăm pe toți acei cari au posibilitatea de a sta în ajutor, să binevoiască a folosi odată cu noi, de orice prilej pentru a pregăti acest mare praznic al credinței noastre strămoșești adevărate, unite cu Roma”.

V. Președinte p. Secretar General
Al. Borza P. Berbecaru

POȘTA GAZETEI

Am primit și chitam cu mulțumire următoarele abonamente sosite dela ultimul număr până la 13 Iulie 1938.

Cluj câte 100 lei: Dr. Alex. Tufan; Dr. D. Pop; Ilie Husti; Traian Caspra și Eleonora Nemes iar Nastasia Oprea 60 lei, Vasile Mureșan 63 lei, Raveca Nistor 50 lei și Ioan Sfât 100 lei.

Provincie câte 100 lei: A. Rusu și N. Munteanu, București; Grigore Dardai-Galați și L. Chinezu pt. Reuniunea mariană-Blaj.

FRĂȚII TERȚIARI din Cluj vor avea întrunire în fiecare Duminecă la orele 4 pentru a învăța unele cântări și rugăciuni. Adunarea obligatorie va fi numai oca din Dumineca următoare a floarelor luni, așa ca în trecut.

Hotel creștinesc la Cluj

În centrul Clujului (Str. Măloasă, lângă Calea Regele Ferdinand)
s'a deschis

HOTEL „PARC”

prevăzută cu cel mai avansat confort modern, având calorifer, apă caldă, baie, telefon, etc. Pe lângă avantajele confortului și a prejurilor moderate, HOTELUL „PARC” se mai recomandă, în deosebi și prin nivelul și prestigiul său moral, oferind creștinilor și mai ales preoților cari vizitează Clujul, toate garanțiile unui *cămin familiar creștinesc*.

Proprietarul său, român, Dl. IOAN CIOCIU, fiu credincios al Bisericii noastre, are considerațiuni deosebite, față de preoțime.